

szakaszához értem.” Fehérvárról írja ’80 novemberében: „Imádkozz értem, ahogy én is érted! Annyi bolyongás után eljutottam egyfajta hön áhított belső rendbe, amelyben élet és halál végre valamiképpen egy. Életem ezzel valójában lezárult — hála Istennek. Viszont annál inkább fölgyorsult a befele-utazás. Nem panaszkodhatom, súlyos csomagjaimhoz megkaptam minden lehetséges égi könnyítést, többet, mint vétkeim miatt megérdemelnék.” A legutolsó Márinak szóló levél ’81. április 26-án kelt ugyancsak Székesfehérvárott. „Különben — írja a közeljövő programjainak részletezése közben — ritka kiegyensúlyozott vagyok, mint utoljára tíz-tizenegy éves koromban. Valamiképp minden elhagyott, ami gyötrelmesen zűrzavaros volt bennem. S ez a belső derű, még ha rövid pihenő is — nagyon rámfért már, ha utolsó sziget is a ’végkifejlet’ előtt.”

Pécs, 2011. augusztus

TANDORI DEZSŐ

„Pilinszky”

Hafner Zoltánnak

*Nincs mélypont.
Nem mélypont van.
Nincs mélyvonal.
Nem mélyvonal van.
Nincs mélysík.
Nem mélysík van.
Nincs mélytér.
Nem mélytér van.
Nincs...
Nem...
VAN.*